

χείον τοὺς ἀποπέμπει εὐγενέστατα μὲν ἄλλο γυαλίον
οὐλοῦ.

Καὶ ἐπεὶ δὴ ὅλαι αἱ πράξεις τῆς ἐξουσίας φέρουσι δυστυ-
χῶς ἐπιδημικὸν χαρακτήρα, τὸ Μακεδονικὸν κρούσμα δὲν
περιωρίσθη εἰς τοῦτο· ἐδιπλασιάσθη.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ χωροφύλακος τὴν φορὰν αὐ-
τὴν ἔχομεν τὸν πρωτεξάδελφόν του, ἀστυνομικὸν κλητῆρα.
Ἄδρὸν νεανίαν ἐκ Μακεδονίας μαθητὴν γυμνασίου συλ-
λαμβάνει προχθὲς· ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κλητῆρ ἀστυνο-
μικός καὶ τοῦ ἀρχίζει τέτοια γροθοπατινάδα, ὥς νὰ τοῦ
ἐφόνευσεν ὁ νεανίας τρεῖς τὸ ὀλιγώτερον πατέρας. Τοῦ σπᾶ-
τὰς διόπτρας τὰς ὁποίας ἔφερε· τοῦ ῥίχνει τὸ καπέλλο
κάτω· καὶ ἀφοῦ ἔφερε τὸ θυμὰ του εἰς τοιαύτην κατάστασιν
ἀνοίγει τότε τὰ στραβά του, βλέπει ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς τὸν
ὁποῖον ἤθελε νὰ γρονθοκοπήσῃ, καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ ζητῇ
συγγνώμην. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἱπποτικότητος αὐτοῦ,
βγάζει πέντε ἑξ δεκάραις τὰς ὁποίας ζητεῖ νὰ δώσῃ εἰς
ἀποζημιώσιν τῶν γυαλίων. Ὁ νεανίας μολὶς λυτρωθεὶς ἔ-
σπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του πρὸς μελέτην τοῦ
Συνταγματικοῦ δικαίου τοῦ κ. Σαριπόλου.

Ἔχομεν καὶ ἄλλο κρούσμα :

Ὁ βουλευτὴς Λεβαδείας κ. Παπασταθόπουλος διήρχετο
προχθὲς νύκτα ἀπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας, καὶ εἰ-
δε, καὶ ἤκουσεν ἕνα βραχνομέθυσον ἀστυνομικὸν κλητῆρα δέ-
ροντα ἀνηλεῶς δύο τρεῖς καλλίστων οἰκογενειῶν νέους, τοὺς
ὁποίους εἶχε συλλάβει καὶ ὀδηγᾷ εἰς τὸ κρατητήριον ὡς
εὐρεθέντας παρὰ τὴν ἄδειαν τοῦ κ. Κοσονάκου εἰς τὸ κέφι.

Καὶ τώρα θρῆναι, ἰησούτα Αἰῶν, καὶ ἐπιτίμα καὶ φρύ-

κός. Τὴν ἡγάπα, ὡς ἡδύνατο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, μετ' εὐ-
σεβοῦς ἔρωτος. Αὕτη δὲ ἦτο τιμία γυνή. Ἦτο περιπαθής,
τρυφερὰ, συνετὴ καὶ φιλόνητος. Οὐδέποτε ἡδύνατο νὰ
παρεστραπῇ. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἤθελε τὴν νο-
μίσει τις ὡς τὴν μόνην θυγατέρα τῆς θεᾶς Ἑστίας, συνελ-
θούσης μετ' εὐτυχοῦς τινος θνητοῦ. Τίς ἡδύνατο νὰ τὴν ἀ-
ποπλανήσῃ; Νύκτα τινὰ, ὁ σύζυγός της εἶχε εἰσαγάγει
ξένον τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ ξένος οὗτος τὴν εἶδε διαβαί-
νουσαν, καὶ χωρὶς νὰ εἰξένη μετὰ βεβαιότητος τίς ἦτο,
τὴν παρηκολούθησεν. Ἀνέβη κατόπιν αὐτῆς εἰς τὸν ἀρχαῖον
ἐκεῖνον πύργον, τὸν ἔχοντα τοσοῦτον φανταστικὴν φήμην.
Ἦτο περὶ τὰ μεσάνυχτα, ἦτο ἡ ὥρα τῶν φασμάτων καὶ τῶν
ἐρώτων· τὴν εἶδε· τῇ ἐπροξένησε τρόμον, τῇ ἐνεποίησε συμ-
πάθειαν. Ἠράσθη αὐτῆς. Συνέλαβε τὸ σχέδιον τοῦ νὰ τὴν
ἀπαγάγῃ. Ἐξετέλεσε τὸ σχέδιον τοῦτο. Τὴν ἀπήγαγε
χωρὶς νὰ ἔχῃ βεβαιότητα ὅτι ἡγάπατο. Βέβαιον μόνον ὅτι
τὴν ἡγάπα ἐμμανῶς. Τίς ἡδύνατο νὰ πιστεῦσῃ ὅτι αὕτη,
καίπερ διὰ τοῦ δόλου ἀπαχθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, ἐμελλεν οὐχὶ
νὰ τὸν ἀποστραφῇ, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ; Καὶ ὅμως τὸν
ἡγάπα ἤδη. Δὲν εἶναι ταῦτα μυστήρια; Ἄλλ' ὅχι, δὲν εἶ-
ναι μυστήρια. Εἶναι ἡ αἰωνία τάσις τῆς ἀνθρωπίνης καρ-
δίας εἰς τὸ νὰ γαπᾷ πᾶν τὸ μισητόν. Μὴ ἀνακράξῃτε
κατὰ τῆς βλασφημίας ταύτης, δὲν εἶναι βλασφημία. Εἶναι
ἀλήθεια. Ἀρρυνήσατε ὑμᾶς αὐτοὺς. Οὐδεὶς ἔχει πεποιθη-
σιν πρὸς πάντα, ὅσα λέγετε ἐκτὸς τοῦ στόματος. Ὅσα

απτε καὶ κουφολόγει ἐναντίον τῶν Βουλευτῶν ὡς μὴ συνερ-
χόμενων καὶ παραλυσόντων τὴν πολιτειακὴν μηχανήν ! !

Ποῖαν βρέ, μηχανήν ; Τὴν ξυλομηχανήν τοῦ Κοσονάκου,
τὴν πεταλομηχανήν τῶν χωροφυλάκων ἢ τὴν χρυσομηχα-
νὴν τῶν ὁμογενῶν σου !

Αἷσχος ὅμως καὶ εἰς τὴν νεολαίαν τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ τῶν γυμνασίων οἵτινες οὔτε διὰ μιᾶς ἐγγράφου ἢ προ-
φορικῆς ἢ χειρικῆς διαμαρτυρήσεως δὲν βοῶσι κατὰ τῆς
ἀτιμώσεως ἐνὸς ἐκ τῶν ἰδικῶν τῶν ἐναντίον τοιούτων σκυ-
θᾶλων τῆς ἐξουσίας. Ποῦ εἶναι τὸ αἷμά της ; Πύον ! Ποῦ
εἶναι τὸ αἶσθημά της ; ἄχυρον ! Ποῦ εἶναι ἡ κραυγὴ της ;
Ῥόγχος ὑπνου ! Αἷσχος ! Αἷσχος !

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Οὔτε χθὲς· ἡ ὥραία λιακάδα, ἡ ἀσθένεια τοῦ Κουμουν-
δούρου, ὁ φόβος τῶν φόρων, τὸ ἄρθρον τῆς Ἑφημερίδος καὶ
τὰ δάκρυα τοῦ Αἰῶνος ἔκαμν πάλιν νὰ λείψουν περὶ τοὺς
εἰκοσι ὑπουργικοὶ καὶ ἄλλοι τόσοι ἀντιπολιτευόμενοι καὶ νὰ
μὴ γίνῃ ἀπαρτία. Ἡ Νέα Ἑφημερίς ἔχει δίκαιον : Δὲν
ὑπάρχει κυδέρνησις.

λέγετε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, ἐκεῖνα εἶναι ἀληθῆ. Τίς ἀγαπᾷ
τὴν ἀρετήν ; οὐδεὶς. Πάντες ἀγαπᾶτε τὴν κακίαν. Οὐχὶ
μόνον τὴν ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ τὴν θαυμάζετε. Οὐχὶ μόνον
τὴν θαυμάζετε, ἀλλὰ τὴν θυμιάτε. Καλῶς ἔχει. Οὐδεὶς
φθόνος. Οὐδόλως μᾶς ἐνδιαφέρει τοῦτο. Ἄλλως δέ, ἀρκεῖ
ὅτι πάντες, ὡς πρὸς τοῦτο ἔχομεν ἀποχωρῶντας λόγους ἵνα
θαυμάζωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς.

Ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς αὐτολατρίας, καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι
θρησκεῖαι κατηργήθησαν. Ἀρκεῖ νὰ τρέφῃ τὰ πάθη τοῦ ἑ-
καστος, καὶ πρὸς τί χρησιμεύουσιν αἱ ἄλλαι λέξεις ; —
Ἐν τούτοις ἡ ἀτυχὴς Αὐγούστα δὲν εἶχε πάθη οὐδ' ἔτρεφε
τοιαῦτα. Ἦτο ἄθωα. Ἀλλὰ ποῖα βάσκανος μοῖρα, παρέστη-
σεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν της τὸν Βενετόν ἐκεῖνον ; Οὗ-
τος τὴν ἐκυρίευσεν ὡς ἐξ ἐφόδου, τὴν ἔλαβεν ἄνευ ὄρων.
Τὴν ἡμυλώτισε χωρὶς νὰ δέχεται λύτρα. Αὕτη ἔθαψε πᾶ-
σαν ἀνάμνησιν, ἐπέβαλε σιγὴν εἰς πᾶσαν τύψιν καὶ ἦτο εὐ-
τυχὴς νὰ μένῃ παρ' αὐτῷ. Ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἐνόησεν ὅτι
δὲν ἡδύνατο νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν καρδίας πλεούσης ἐν τῷ
ἄχανεῖ καὶ ἀκούσῃ. Ἐνόησεν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ἄπιστος, ὅτι
δὲν ἡγάπα, ὅτι ἐφέρετο πανταχόρως. Τότε δὲν ἡδύνατο νὰ
μένῃ παρ' αὐτῷ, δὲν ἡδύνατο ὡσαύτως νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς
τὸν σύζυγόν της. Ποῦ νὰ καταφύγῃ ; Πᾶσαι αἱ θύραι ἦσαν
κεκλεισμέναι πρὸς αὐτήν. Ὑπῆρχε κατ' ἐκεῖνους τοὺς χρό-
νους μία πύλη εὐρύχωρος, πανδέγμων, ἐν κοίλον ἀμέτρητον.

(Ἀκολουθεῖ)